

HOLLÓS ISTVÁN
(1872–1957)

Iskoláit Budapesten végezte. Aktívan részt vett a nemzetközi antialkoholista mozgalomban, alapító tagja volt a Good Templar szabadkőműves páholy magyarországi tagozatának (1903). 1900-tól a Lipótmezei Állami Elmeógyógyintézet, Budapest, pszichiátere majd 1919 és 1925 között ugyanezen intézmény (a mai Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet) főorvosa volt. Egyik úttörője volt a pszichoanalitikus módszerek pszichiátriai alkalmazásának és a kórházi pszichiátriai kezelés „open door”rendszerének. 1925-ben - vélhetően zsidó származása miatt - nyugdíjazták lipótmezei állásából. 1927-ben jelent meg számos nyelvre lefordított könyve, a *Búcsúm a Sárga Háztól* (Dr. Pfeiflein Telemach különös írása az elmebetegek felszabadításáról), amelyben szépirodalmi eszközökkel írja meg a humanista pszichiátriával kapcsolatos gondolatait.

Szoros barátság fűzte Ferenczi Sándorhoz és Paul Federnhez. 1913-ban a Magyarországi Pszichoanalitikai Egyesület alapító tagja volt, 1922-ben Ferenczivel közösen publikálta a *Zur Psychoanalyse der paralytischen Geistesstörung* [A paralytikus elmezavar pszichoanalízise] című könyvét. Sokoldalú munkásságot fejtett ki, nyelvészettel, pszichofonetikával és szépirodalommal is foglalkozott. Ferenczi halála után, 1933 és 1944 között a magyar egyesület elnöke volt. 1944-ben a nyilas terror idején feleségével együtt Raoul Wallenberg közbeavatkozására menekült meg a Dunába lövéstől (lásd erről Paul Federnhez 1946-ban írott levelét (magyarul – Nemes Livia: Egy halálból megmenekült levele. *Thalassa*, 2002. 1-2. 118-120.) 1949 után egy ideig a János Kórház ideg- és elmeosztályán dolgozott.